Sommarsaga« af adskillige Fejl. Den er et Maleri, udarbejdet efter forskjellige dygtige Friluftsstudier; men Erkelhederne er ikke blevet tilstrækkelig sammensmeltede til at danne et kunstnerisk Hele. — Er der ikke en gammel horatsisk Regel om, at man skal gjemme sine Arbejder i syv Aar eller saa? Den har Fru Edgrén ikke holdt sig efterrettelig, og hvad hendes Bog derved har vundet paa den ene Led, i de enkelte Sceners Friskhed og Anskuelighed, det har den tabt paa den anden. F. Ex: hvad er det i Grunden for en Herre, denne Falk, den fattige Folkehøjskolelærer, der ofrer alt for sin Skole, men for Resten har Raad til at holde egen Lystbaad og blot for sin Fornøjelses Skyld tilbringe Sommeren ved et udenlandsk Badested, — den alvorlige, forsagende Kristen, der flaner med en gift Kone som det mest drevne Verdensbarn —? Han synes i sig at have forenet i skjøn Samdrægtighed de tre Personer fra Goethes »Diner i Coblenz.:«

Prophete rechts, Prophete links
Das Weltkind in der Mitte.

Eller videre: De mange Gæster ved Badestedet Utskär — saa ypperlig de ellers er tegnet — hvad har de egentlig med Bogens Indhold at gjøre? O. s. v.

Alligevel tror jeg ikke, det er disse æsthetiske Forsyndelser, der denne Gang har sat Fru E. paa det sorte Bræt. Snarere noget helt andet: Bogen er ikke »moderne« nok.

Enhver, der kjender lidt til Livet herude i vore smaa Provinsbyer, ved hvordan »det moderne« bliver til her. Her kommer en ung Kjøbenhavnerinde til Byen — eller en af Byens egne Døtre, som har været sendt til Kjøbenhavn et halvt Aars Tid, kommer hjem. Hun medbringer en kjøbenhavnsk Hat og en ditto Kjole, begge aldeles moderne. I den derpaa følgende Saison er det umuligt for nogen Dame, der vil følge med Moden, at bære anden Pynt paa sin Hat eller anden Besætning paa sin Kjole; gjør man det, bliver man over hele Byen udskreget for at være »gammeldags.« Ikke sandt, saadan omtrent gaar det til? Men Danmark er jo kun som en liden afsides Provinskrog af Evropa, og dens litterære Moder er derfor ligesaa begrænsede som Provinsbyens. Klager over vore »smaa Forhold« kan derfor i denne Henseende ikke kaldes uberettigede.

Nu har Eru Edgrén som sagt al Tid før hørt til de helt